

lige finanslovbevillinger, dels at de er indført i en situation, hvor universiteterne er presset økonomisk.

Forskningsministeren har ved flere lejligheder udtalt, at Folketinget har mistillid til universiteterne, og derfor ønsker Folketinget mere hånd i hanke med dem. Det er nogle udtalelser, som må stå for ministerens egen regning, for faktisk klarer dansk forskning sig fint sammenlignet med anden international forskning. Det er ikke et argument for, at man ikke kan gøre det bedre, men det er heller ikke et argument for det modsatte.

Problemet er et andet, nemlig at der er et velbegrundet politisk ønske om, at stadig flere unge skal have en videregående uddannelse, men at ressourcerne ikke følger med det store meroptag, der har været på universiteterne. Derfor er der en diskussion om undervisningskvalitet, som på sigt både kan føre til dårligere kandidater og til et dårligere rekrutteringsgrundlag for fremtidens forskere.

Samtidig skæres der i universiteternes egne basisbevillinger til forskning, og det gør det umuligt for universiteterne at gennemføre omstillinger og prioriteringer, fordi de bliver helt afhængige af, hvor mange eksterne midler – ofte styret via programmer – som de kan hente hjem.

I SF er vi derfor uenige i, at fireårige udviklingskontrakter ikke også følges op af flerårige budgetaftaler, og vi vil endnu en gang opfordre forskningsministeren og undervisningsministeren til at tage initiativ til en ny flerårsaftale om universiteternes økonomi.

Forskningsministeren har også fremsat forslag, der skulle øge studentereindflydelsen, men alle de konkrete forslag er små, og de er reelt gennemført på en række af universiteterne helt frivilligt, uden at det behøver en lovændring. SF vil derfor under udvalgsarbejdet stille ændringsforslag i forlængelse af både DSF's og LMS' forslag, der sikrer, at studielederen skal inddrage studenternæstformanden, når der skal træffes væsentlige beslutninger, og at studienævnet skal godkende undervisningsplaner samt undervisere.

Jeg mener også, det vil styrke beslutningsprocesserne på universiteterne, hvis ledelse på alle niveauer i universitetssystemet blev anerkendt som en karrierevej, at der blev en ret og pligt til efteruddannelse af alle ledere, og at den administrative hjælp til de valgte ledere også på

studenterniveau blev øget. Det er ideer, som bl.a. AC har fremført i flere sammenhænge.

Vi støtter ændringerne i forhold til ph.d.-studerendes status og ser umiddelbart ikke problemer i forslaget om øget samarbejde mellem institutionerne. Men ligesom med udviklingskontrakter vil vi undersøge nærmere, om det overhovedet kræver en lovændring, eller om det ikke også fint kunne gøres inden for eksisterende lov, som mange høringssvar peger på.

Vi synes, det er svært at være imod ændringerne, da de reelle lovændringer er få og små, men vi håber gennem udvalgsarbejdet at kunne få tilslutning til opstramning f.eks. på studentereindflydelsen.

Egil Møller (DF):

Da vores sædvanlige ordfører for området ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg på hans vegne fremføre følgende:

Med lovforslaget lægges der op til en ændring af universitetsloven, der på flere måder ændrer universiteternes måde at organisere sig på.

Der lægges således op til, at universiteterne får fuld frihed til at indrette sig efter deres egne ønsker og behov under forudsætning af, at der fortsat er medarbejder- og studenterindflydelse, en ansvarlig forvaltning og en målrettet strategi for universitetets faglige udvikling og bidrag til forskning, uddannelse og samfundet i øvrigt.

Redskaberne til opnåelse af disse formål, der foreslås, er hovedsagelig forslaget omkring udviklingskontrakter. Formålet hermed er, at det enkelte universitet i højere grad skal få styrket ambitionsniveauet på alle væsentlige områder og med frihed til intern omstilling. Samtidig sikres et dialogbaseret styringskoncept mellem ministeriet og universitetet.

Af de mange høringssvar, der er indkommet, hovedsagelig fra universiteterne, synes der ikke at være konsensus omkring dette, uanset at nogle peger på, at der er lagt op til en for stram styring og ensidig kommunikation fra ministeriet til universiteterne. Andre er mere positive over for forslaget.

Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at universiteterne i højere grad skal blive selvstyrende, men vi lægger også vægt på, at udviklingskontrakterne bliver gensidigt forpligtende, således at det sikres, at det ambitionsniveau, som man lægger op til, også følges op.